

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 108/2022-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a zo sudcov Roberta Šorla (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Bratislava II v konaní sp. zn. 67Csp/34/2017 po právoplatnosti nálezU Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 106/2021-45 z 15. apríla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. januára 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v civilnom spore, v ktorom už bolo vyslovené porušenie jej základných práv nálezom ústavného súdu. Sťažovateľka žiada finančné zadosťučinenie 1 120 eur.

II.

2. Sťažovateľka sa ako žalobca žalobou z marca 2017 na okresnom súde domáha určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti od žalovanej poskytnutej pôžičky [REDAKOVANÉ]. Okresný súd rozhodol rozsudkom zo 4. októbra 2017, ktorý krajský súd na odvolanie sťažovateľky uznesením z 29. novembra 2019 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Vec bola vrátená okresnému súdu 17. decembra 2019.

3. Sťažovateľka ústavnou sťažnosťou zo 7. decembra 2020 namietala porušenie svojich základných práv prieťahmi v postupe okresného súdu a nálezom ústavného súdu z 15. apríla 2021, ktorý nadobudol právoplatnosť 4. mája 2021, bolo vyslovené, že postupom okresného a krajského súdu

bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie s tým, že okresnému súdu prikazuje konať bez zbytočných prietáhov a sťažovateľke priznáva finančné zadosťučinenie 500 eur.

4. Sťažovateľka sa krátko nato ústavnou sťažnosťou z 27. augusta 2021 domáhala vyslovenia porušenia základných práv prietahmi v postupe okresného a krajského súdu. Jej ústavná sťažnosť bola uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 493/2021-24 z 28. októbra 2021 ako zjavne neopodstatnená odmietnutá, keďže podanie ústavnej sťažnosti po necelých štyroch mesiacoch po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu o jej predchádzajúcej ústavnej sťažnosti vylučuje, aby ústavný súd po tak krátkom čase opätovne vyslovil porušenie základných práv postupom súdu v tom istom konaní.

5. Okresný súd uznesením z 12. mája 2021 rozhodol, že v spore bude pokračovať s právnym nástupcom žalovanej a zároveň na návrh sťažovateľky z 27. januára 2021 konanie prerušil do skončenia prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie č. C-485/19. Uznesenie bolo advokátovi sťažovateľky doručené 1. júna 2021 a žiadna zo strán sa proti nemu neodvolala, hoci Súdny dvor rozhodol už 22. apríla 2021. Od 17. júna 2021 bolo konanie právoplatne prerušené. Okresný súd o pokračovaní v konaní bez návrhu strán rozhodol uznesením z 11. januára 2022, ktoré nadobudlo právoplatnosť 31. januára 2022.

III.

6. Sťažovateľka opakuje svoje námietky z predchádzajúcich ústavných sťažností a konštatuje, že prietahy sa opakujú s tým, že od právoplatnosti predchádzajúceho nálezu ubehlo takmer deväť mesiacov. Okresnému súdu vytýka, že celkom jednoduchým uznesením rozhodol len o pokračovaní v konaní, hoci od odpadnutia dôvodu na prerušenie konania uplynulo viac ako osem mesiacov. Sťažovateľ porovnáva a konštatuje, že okresný súd o návrhu na prerušenie konania rozhodoval dlhšie ako Súdny dvor Európskej únie o prejudiciálnej otázke. Sťažovateľka opakuje, že konanie okresného súdu nie je právne a fakticky zložité a že neprispela k prietahom v konaní.

IV.

7. Sťažovateľka porušenie základných práv prietahmi v konaní namieta ústavnou sťažnosťou, keď od právoplatnosti predchádzajúceho nálezu ubehlo približne deväť mesiacov, počas ktorých okresný súd na jej návrh konanie prerušil a o pokračovaní v konaní rozhodol približne o osem mesiacov potom, ako bolo známe, že dôvod na prerušenie konania odpadol. Je zrejmé, že v postupe okresného súdu sa vyskytol ďalší prvok neefektívneho prístupu, ktorý prispel k predĺženiu konania o približne osem mesiacov. K tomu však treba uviesť, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02) a pojem zbytočné prietahy podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 63/00).

8. Takouto konkrétnou okolnosťou je i to, že pred novo zistenými zbytočnými priet'ahmi bolo vyslovené porušenie základných práv predchádzajúcimi zbytočnými priet'ahmi a od tohto predchádzajúceho vyslovenia základných práv uplynul relatívne krátky čas, počas ktorého všeobecný súd nebol celkom nečinný a počas ktorého bola sťažovateľka vo vzťahu k okresnému súdu celkom pasívna a svoje základné práva presadzovala len opakovanými ústavnými sťažnosťami. Tak je tomu aj v prípade sťažovateľky, ktorá pokračovanie v konaní po jeho prerušení uznesením mohla iniciovať samostatným návrhom na pokračovanie v konaní vzhľadom na odpadnutie prekážky, pre ktorú bolo konanie prerušené. Opakované podávanie ústavných sťažností s ohľadom na to, že sťažovateľka je v konaní na okresnom súde pasívna, je nielen zrejme bezúspešným uplatňovaním nároku na ochranu ústavnosti, no vykazuje aj znaky účelového zneužitia ochrany ústavnosti nie s primárnym cieľom ochrany základných práv, ale so zištným cieľom dosiahnutia ďalšieho finančného zadosťučinenie a náhrady trov konania. Sťažovateľka namiesto toho, aby podaním všeobecnému súdu naznačila, že viac niet dôvodu na to, aby bolo konanie prerušené, komunikuje túto skutočnosť ústavnému súdu, hoci ochranu svojich základných práv môže dosiahnuť práve návrhom všeobecnému súdu. Preto je ústavná sťažnosť sťažovateľky zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

9. V závere možno uviesť, že toto rozhodnutie nepredstavuje prekážku rozhodnutej veci, a v prípade, že nečinnosť alebo neefektívna činnosť okresného súdu bude pokračovať, sťažovateľke nič nebráni v tom, aby sa obrátila na ústavný súd s ústavnou sťažnosťou, pri rozhodnutí o ktorej budú môcť byť zohľadnené aj teraz namietnuté zbytočné priet'ahy, ktoré sú zatiaľ prosté takej závažnosti, ktorá by mohla byť dôvodom na záver o opakovanom porušení základných práv sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2022

Peter Straka
predseda senátu